Ο ευγενής... (Μητροπολίτης Καστορίας Σεραφείμ)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 11 Ιουνίου, 2014

Μετεκλήθη από το επίγειο Θυσιαστήριο στο Ουράνιο, τις
πρωινές ώρες της μεγάλης δεσποτικής εορτής της Πεντηκοστής και της επιδημίας
του Παναγίου Πνεύματος, οκτώ μέρες μετά την κοίμηση του Γέροντος Μωυσή και την
ίδια ώρα, ο Αρχιμανδρίτης κυρός Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος της Ιεράς Μονής
του Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους.

Ένας πολύτιμος μαργαρίτης.

Ένας πολύεδρος αδάμας.

Ένα ευώδες άνθος της αθωνικής πολιτείας.

Αναγνωρίστηκε, όπως γράφτηκε χαρακτηριστικά, ως μία από
τις πιο επιφανείς φυσιογνωμίες του συγχρόνου Αθωνικού Μοναχισμού. Θα γράψουν, ακόμη, και θα αναγνωρίσουν συγχρόνως την θεολογική του παιδεία, την διακονία του στην Εκκλησία, την προσφορά του στην εξωτερική ιεραποστολή, τους αγώνες του για την Εκκλησία και την Ορθοδοξία, την συμμετοχή του στα δρώμενα του Αγιορειτικού
Μοναχισμού. Θα σημειώσουν επίσης πολλοί, και δικαίως, ότι υπήρξε ένας γνήσιος πνευματικός πατέρας, έμπειρος θεραπευτής, αφού ανέπαυσε κάτω από το επιτραχήλιο
του, όχι μόνο την πολυάριθμη Γρηγοριάτικη Αδελφότητα, αλλά και πολλά γυναικεία Μοναστήρια, στα οποία ήταν πνευματικός πατέρας κι έναν αμέτρητο αριθμό ανθρώπων, που με εμπιστοσύνη κατέφευγαν στην μεγάλη και αγαπώσα καρδία του.

Οι πάντες θα σταθούν με πολύ σεβασμό μπροστά σ' αυτήν
την πανορθόδοξη μορφή του Γέροντος Γεωργίου. Ο Γέροντας Γεώργιος, όμως, όπως εγώ τον γνώρισα στα μαθητικά μου χρόνια από τον Γέροντα μου Αγαθόνικο, και εν συνεχεία ως Διάκονος, Πρεσβύτερος και Επίσκοπος της Εκκλησίας του Χριστού, είχε συν τοις άλλοις και μια σπάνια αρετή. Και γι' αυτήν θέλω να καταθέσω κάποια άτεχνα λόγια σαν λίγα λουλούδια στον νωπό τάφο του στην Μονή Γρηγορίου, όπου αναπαύεται το σεπτό σκήνωμα του.

Ο Γέροντας Γεώργιος ήταν στολισμένος με
την αρετή της ευγενείας.

Κι όταν συμφωνούσε με τον συνομιλητή του
ήταν ευγενής.

Κι όταν διαφωνούσε ήταν πάλι ευγενής.

Κι όταν φιλοξενούσε κάποιον στο Μοναστήρι
του, με την οποιαδήποτε ιδιότητα που αυτός διέθετε, ήταν πάλι η προσωποποίηση

της ευγενείας.

Κι αυτή η ευγένεια την οποία είχε κι η οποία έβγαινε από
τον χώρο της ψυχής του, δεν ήταν απλώς μια καλή συμπεριφορά, ούτε αποτέλεσμα
της θύραθεν παιδείας και της αριστοκρατικής οικογενειακής καταγωγής. Ούτε
περιείχε τύπους και κανόνες προσεγμένης κοσμικής ζωής. Αλλά ήταν καρπός του
Αγίου Πνεύματος. Ήταν μια εσωτερική κατάσταση που οφειλόταν στην παρουσία του
Παρακλήτου "που ήταν ενιδρυμένος στον χώρο της ψυχής του".

Ο Γέροντας γνώριζε από την μαθητεία του στους Πατέρες
της Εκκλησίας, ότι ο Χριστιανός και δη ο Μοναχός, πολύ δε περισσότερο ο
πνευματικός πατέρας, πρέπει να διαθέτει, κατά την έκφραση του Μεγάλου Βασιλείου
: "το ευπροσήγορον εν ταις εντεύξεσι και προς πάντας". Είχε υπ΄ όψη
του την προτροπή του Αγίου Ισάακ του Σύρου: "Ούτος ο τρόπος έστω σοι αεί,
το ευπροσήγορον και τιμητικόν είναι προς πάντας". Και αυτό κράτησε μέχρι
και την τελευταία πνοή της ζωής του.

Α. Ο ευγενής δεν είναι αυτός που κολακεύει, ούτε αυτός
που υποχρεώνει. Δεν είναι ο αλαζόνας, ούτε ο αυθάδης, αλλά αυτός ο οποίος
απονέμει την τιμή. Είναι αυτός που εφαρμόζει την παύλεια εντολή : "Τη τιμή
αλλήλους προηγούμενοι" (Ρωμ., 12, 10). Γι' αυτό έχουν γράψει ότι η
ευγένεια είναι το αποτέλεσμα της μεγίστης αρετής της διακρίσεως. Θα μπορούσαμε
να πούμε ότι η ευγένεια για την ψυχή είναι όπως το φως και τα μάτια για το σώμα
του ανθρώπου.

Θυμάμαι, όσες φορές επισκεπτόμουν την Μονή του Οσίου
Γρηγορίου, προσπαθούσε να κάνει τα πάντα για να αναπαύσει την καρδία του νεαρού
Επισκόπου και να βρίσκει χίλιους δυο τρόπους να τον στηρίξει στην επισκοπική
του διακονία. Εκείνο το πλατύ χαμόγελο που διέθετε και τα γεμάτα με ζεστασιά λόγια
του, πραγματικά έδιωχναν την ομίχλη των πειρασμών και των δυσκολιών και χάριζαν
γαλήνη και ανάπαυση στην ψυχή του κάθε ανθρώπου.

Β. Ο ευγενής χρησιμοποιεί ως οδηγό στην ζωή του την απλότητα και την ειλικρίνεια. Είναι αυτό που ο λαός μας το χαρακτηρίζει ως "το ανεπιτήδευτον". Ο απλούς και ειλικρινής αποφεύγει την τραχύτητα και την θρασύτητα, ακόμη κι όταν διαφωνεί, καί φανερώνει την ομορφιά της ψυχής του, που την χαρακτηρίζει η διαφάνεια και η καθαρότητα, το άδολο και το αγνό.

Δεν υπάρχει στον ευγενή η παρουσία του συμφέροντος, ούτε της ιδιοτέλειας. Δεν υπάρχει η κρυψίνοια και συγχρόνως το σκόπιμο και το κακό. Ο ευγενής χαρακτηρίζεται από το θάρρος της γνώμης του και όχι το θράσος. Το θράσος δεν είναι δύναμη αλλά αδυναμία. Απεναντίας το θάρρος είναι γενναιότητα της ψυχής και παρουσία του Παναγίου Πνεύματος.

Αυτήν την ειλικρίνεια των αισθημάτων κι αυτό το θάρρος (όχι το θράσσος) για θέματα ομολογιακά, δογματικά, εκκλησιαστικά, μοναχικά και πνευματικά διέθετε ο Γέροντας Γεώργιος

Γ. Ο ευγενής, ακόμη, είναι αυτός που σέβεται και τιμά. Είναι αυτός που βρίσκει τρόπους και ευκαιρίες να τιμήσει και να δείξει την αγάπη του στο πρόσωπο του άλλου, γιατί στο πρόσωπο του άλλου συναντά τον Χριστό. Αυτό συμβούλευε και ο άλλος εκκολαπτόμενος άγιος της Εκκλησίας μας, ο Γέροντας Αμφιλόχιος της Πάτμου. Και η τιμή αυτή δεν είναι υποκριτική, αλλά πηγαία και αληθινή.

Και αυτή την συμπεριφορά του Γέροντα δεν την έχω διαπιστώσει προσωπικά μόνον εγώ, αλλά και όλοι όσοι είχαν επικοινωνία μαζί του. Και στο Μοναστήρι, και στα διάφορα Μετόχια όπου τον επισκεπτόμουν, και στις πάμπολλες κατ' ιδίαν συναντήσεις μας, και στα πολλά τηλεφωνήματα που μου έκανε, πραγματικά διέκρινα αυτήν την τιμή, την πηγαία και την αληθινή. Άρχοντας ο ίδιος, έκανε και τον άλλον που βρισκόταν κοντά του να νοιώθει άρχοντας.

"Να μην φοβάσαι", μου έλεγε, "να προχωράς
στην ζωή σου σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Κι εκεί που σταματούν οι δικές σου δυνάμεις, τότε αρχίζει να ενεργεί ο Θεός".

Αυτήν την πηγαία καλοσύνη την γνώριζε από πολλά χρόνια
και ο επιστήθιος φίλος του, ο Γέροντας μου Μητροπολίτης Αγαθόνικος. Γι ' αυτό και του αντιδώριζε και την αγάπη του, και τον σεβασμό και την τιμή στο πρόσωπό του. "Δεν μπορείς να φανταστείς", μου έλεγε, "τι θησαυρός είναι
για την Εκκλησία μας ο π. Γεώργιος, ούτε μπορείς να καταλάβεις πόση ευλογία του Θεού διαθέτει αυτός ο άνθρωπος". Και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ο
Γέροντας Γεώργιος έφυγε για το Ουράνιο Θυσιαστήριο για να συνεχίσει εκεί την αναίμακτη ιερουργία την ημέρα της Πεντηκοστής, την ημέρα της διανομής στο ανθρώπινο γένος των χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος, τα οποία πλούσια γεύθηκε στή ζωή του.

Μακαριστέ Γέροντα,

Από το Ουράνιο Θυσιαστήριο, όπου μετά παρρησίας προσεδρεύεις
μαζί με τον Άγιο Νικόλαο και την Αγία Αναστασία την Ρωμαία και τον Όσιο Γρηγόριο τον δομήτορα, εύχου και για εμάς. Τώρα από εκεί που βρίσκεσαι, να ευλογείς τα πολυπληθή πνευματικά σου τέκνα, Επισκόπους, Μοναχούς, Μοναχές, λαϊκούς και ολόκληρο το γένος των Ορθοδόξων. Τώρα θα μπορείς κι εσύ μετά παρρησίας να επαναλαμβάνεις τον αποστολικό λόγο : "Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα· λοιπόν απόκειταί μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος" (Β' Τιμ., 7-8).

Αιωνία σου η μνήμη, πολυσέβαστέ μου Γέροντα!

(Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Καστορίας*)*

Κείμενα και ομιλίες του γέροντα μπορείτε να δείτε στο σχετικό αφιέρωμα πατώντας εδώ